

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 675/2016
07.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Л.З. и др, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката М.В., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 322/2015 од 08.12.2015. године и Вишег суда у Суботици Кж1 34/16 од 12.04.2016. године, у седници већа одржаној 07.06.2016. године, већином гласова, донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Л.З. и Р.З., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 322/2015 од 08.12.2015. године и Вишег суда у Суботици Кж1 34/16 од 12.04.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К 322/2015 од 08.12.2015. године окривљени Л.З. и Р.З. оглашени су кривим свако због извршеног кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ те је суд окривљеном Л.З. изрекао новчану казну од 15.000,00 динара коју је дужан платити у року од 60 дана, по правноснажности пресуде, а у супротном ће новчана казна бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара казне одредити један дан затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци, док је окривљеној Р.З. суд изрекао судску опомену.

Истом пресудом окривљени су обавезани да суду накнаде трошкове паушала, као у изреци пресуде, док је приватни тужилац Ј.Ф. упућен на парницу ради остварења имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Суботици Кж1 34/16 од 12.04.2016. године одбијене су, као неосноване, жалбе окривљених и њиховог браниоца и потврђена пресуда Основног суда у Суботици К 322/2015 од 08.12.2015. године.

Против наведених правноснажних пресуда, на основу члана 482. став 1. и 483. став 1. и 3. ЗКП, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац

окривљених адвокат М.В., због повреде закона, одредбе члана 439. тачка 1) у вези са чланом 485. став 1. тачка 1) ЗКП, уз предлог да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев те да побијане пресуде укине и предмет врати на поновну одлуку органу поступка или да исте преиначи тако што ће окривљене ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљених се указује на повреду кривичног закона, одредбу члана 439. тачка 1) ЗКП, наводима да дело за које су окривљени Л.З. и Р.З. оглашени кривим није кривично дело. По ставу одбране, у радњама окривљених се нису стекли сви елементи бића кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ, а из околности под којима су радње које су предмет овог кривичног поступка извршене, произлази да су испуњени услови за искључење противправности дела односно за примену одредбе члана 170. став 4. Кривичног законика.

Међутим, Врховни касациони суд је ове наводе у поднетом захтеву оценио као неосноване. Наиме, првостепени суд је, правилно закључио да из чињеничног описа радњи извршења кривичних дела наведених у изреци првостепене пресуде, произлазе сви објективни и субјективни елементи бића кривичног дела увреда из члана 170. став 1, у односу на оба окривљена лица, те су предметне кривичноправне радње правилном применом закона правно квалификоване као кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, а посебно што се тиче остварења субјективног обележја увреде са циљем да се приватни тужилац омаловажи и дискредитује углед истог у радној средини.

Из наведених разлога супротни наводи у захтеву браниоца окривљених, да је побијаним правноснажним пресудама повређен кривични закон одредба члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени су као неосновани.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.